

«Ιχνηλάτης Ευτυχίας»

Υπήρχε θάνατος στο ξεκίνημα του, αλλά ζωή θα υπήρχε στο τέλος του.

Αν αυτό το πρωινό, το όνειρο εκείνο που χάραξε την συνείδηση του νεαρού άνδρα δεν τον ξυπνούσε, θα ήταν ακόμη άλλος ένας ζωντανός-πεθαμένος ανάμεσα σε τόσους άλλους.

Ένα πράγμα μόνο ήξερε όταν ξύπνησε. Δεν ήταν ο ίδιος, τον βασάνιζαν σκέψεις. Μόλις εχθές τον είχαν ρωτήσει άμα ήταν ευτυχισμένος μέσα στην τέλεια ζωή του, μέσα σε αυτή την υπέροχη χλιδή, που ζήλευαν τόσοι, μέσα σε εκείνη την βροχή από πράσινα μέταλλα και κύρος.

Και ενώ ήταν εγκλωβισμένος σε αυτή την φούσκα της ζωής του, παραλίγο να απαντήσει πως ναι, είναι χαρούμενος, ολοκληρωμένος-αλλά για λίγο κοντοστάθηκε. Σκέφτηκε καθαρά...

Δεν ήταν. Ένιωθε άδειος, κάθε μέρα του ήταν το ίδιο, νύχτα μέρα ολοένα και πιο πολύ μετατρέποταν σε ένα λυσσασμένο σκυλί που κυνηγούσε μια αχόρταγη πείνα, δίχως όνειρα, δίχως πνοή ζωής.

Ο χλιδάτος εκείνος άντρας είχε ως πρώτη του φύση την έρευνα. Αυτό άλλωστε ήταν και που τον έχωσε όλο και βαθύτερα στον υπόκοσμο εκείνο. Αυτό και ο εγωισμός του.

Έτσι άρχισε και η μικρή του ιστορία, όπου και αποφάσισε να απαντήσει αυτή την φορά σε ένα δικό του ερώτημα. Άρχισε λοιπόν

να ψάχνει παντού, να ξεσκονίζει φευγαλέα όλη την Γη, σπιθαμή προς σπιθαμή. Έψαχνε λόγια σοφών και παρατηρούσε σχεδόν ευτυχισμένα όντα ώστε να βρει αυτό που θα τον έκανε ολόκληρο, το “μυστικό της ευτυχίας” ,όπως το έλεγαν. Και που δεν είχε βρεθεί...

Είχε συναντήσει πλούσιους, φτωχούς, χαρούμενους, λυπημένους, ερωτευμένους, πληγωμένους και πάλι καμία απάντηση. Υπήρχε πόνος σε αυτό τον άντρα, γι’ αυτό και έψαχνε τούτη την ελπίδα, έψαχνε κάποιο θεόσταλτο σημάδι ώστε να μην πρέπει να νιώθει μίζερος πια.

Πάνω στην έξαψη αυτής του της επιθυμίας, άρχισε σιγά σιγά να ξεφεύγει από την λογική του. Οδηγήθηκε μέχρι και σε μάγους, σε δρυΐδες, σε αρχαίους μύθους, σε ότι πιο παιδιάστικο θα μπορούσε ποτέ να δει τον εαυτό του.

Κάποια μέρα όμως δεν άντεξε άλλο, είχε κουραστεί, είχε αγγίξει τα όρια της τρέλας...

Το ρυτιδιασμένο πρόσωπο του είχε κρύψει τα κουρασμένα πράσινα του μάτια, είχε γεμίσει απελπισία και τα φρύδια του ήταν συνεχώς σουφρωμένα παρατηρώντας τους ανθρώπους να γελάνε, να γελάνε ενώ δεν είχαν τίποτα, τίποτα υλικό έστω και όμως είχαν την δύναμη να καταφέρουν να σχηματίσουν καμπύλες στα χλωμά πρόσωπα τους, ενώ εκείνος που τα είχε όλα ένιωθε ανίκανος για κάτι τέτοιο. Μέρα με την μέρα αναρωτιόνταν όλο και περισσότερο.

Η σκέψη του πολύπλοκη σαν έναν χάρτη είχε κουραστεί για απαντήσεις.

Κάπως έτσι άρχισε το ταξίδι της επιστροφής.

Έκανε μια τελευταία στάση σε μια μικρή πόλη για να δειπνήσει σε μια φημισμένη ταβερνούλα που είχε ακουστά από τα ταξίδια του.

Κάθισε στο τραπέζι του μαγαζιού και ενώ περίμενε την συνηθισμένη μαύρη μπύρα που παράγγελνε πάντα, πλανεμένος από τις σκέψεις του, αφέθηκε στην θέα του παραθύρου. Σε ένα αδιάφορο βλεφάρισμα του πρόσεξε ένα φανάρι στην απέναντι άκρη του δρόμου που αναβόσβηνε ανίδεο. Πόσο του θύμισε τον εαυτό του! Αναβόσβηνε και εκείνο, μισοχαλασμένο, έως ότου κάποιος περαστικός του χαρίσει λίγο από τον χρόνο του και το επισκευάσει. Τότε σηκώθηκε από το τραπέζι του, βγήκε από το μαγαζί και άρχισε να κατευθύνεται προς τα εκεί, υπνωτισμένος από το τοπίο. Το φανάρι όμως πήγαινε ολοένα και μακρύτερα και όσο προσπαθούσε εκείνος να το φτάσει σε κάθε βήμα του τόσο απομακρυνόταν.

Έτσι κατέληξε να τριγυρίζει σε ένα άγνωστο λαβύρινθο από μικρούς πέτρινους σκοτεινούς δρόμους, σε μια ξένη πόλη, με ακόμα καρφωμένο το ερώτημα της ευτυχίας στο κεφάλι του.

Συλλογιζόταν επανειλημμένα την παραμικρή ιδέα, λέξη, σκέψη που είχε ακούσει και εξαντλημένος καθώς ήταν από τα ταξίδια του, αφηρημένος από το φανάρι, χανόταν όλο και βαθύτερα στο έρεβος του δρόμου. Άξαφνα το φανάρι σταμάτησε να κινείται και όταν επιτέλους το έφτασε, στεκόταν σε μία κρύα, έρημη οδό που παρόμοια της δεν είχε ξαναδεί. Φοβισμένα συνέχισε να την διασχίζει και καθώς βιαζόταν ο χρόνος, βιαζόταν και το βήμα του.

Ενώ το βλέμμα του χάραζε την τριγύρω εικόνα. Μετά από αρκετές σταγόνες ιδρώτα και φόβου παρατήρησε σε μια γωνία να κάθεται μια Σκιά, που ίσως και τόση ώρα να τον παρατηρούσε σαν τρελό να εξερευνά το άγνωστο στενό.

Κάποια στιγμή ακούει την εκπληκτικά ήρεμη και απαλή φωνή της Σκιάς, να τον ρωτάει τι ψάχνει.

-«Τί άλλο να ψάχνω; Ευτυχία» . «Τι χαζή ερώτηση», σκέφτηκε, «γιατί κάνει σε όλους εντύπωση;». Τόσα χρόνια οι άνθρωποι την ψάχνουν, δεν ήταν ούτε ο πρώτος αλλά ούτε και ο τελευταίος.

Τον κοίταξε απορημένη, λες και αυτή κρατούσε στα χέρια της φυλακισμένη τόσους αιώνες την ευτυχία. Γελάει και του απευθύνεται με θάρρος, λέγοντάς του ότι και αυτός ανήκει σε όλους εκείνους που έχουν μπερδευτεί με το νέφος του κόσμου, αυτούς που ζαλισμένα ψάχνουν κάποιο μυστικό, κάποια τελετουργία μάγων ή χρυσόσκονη από φτερά νεραϊδών.

Ψάχνουν-ψάχνουν-ψάχνουν.

Αλλά δεν βρίσκουν ποτέ τίποτα, γιατί η ευτυχία δεν είναι κρυμμένη, ποτέ της δεν ήταν, είναι ολοφάνερη και βρίσκεται παντού. Μόνο που εμείς συνεχώς την καταπλακώνουμε με υποχρεώσεις, λίγη ρουτίνα, μισό κιλό πόνο και θυμό και τέλος την πασπαλίζουμε ασπλαχνία. Την ανακατεύουμε με μια μεταλλική γλώσσα πράσινης ευτυχίας και ανόητα νομίζουμε ότι εκείνη προήλθε από την δόξα, τις προσδοκίες, το κύρος, το χρήμα...

Μα το πραγματικό κύρος δεν βρίσκεται εκεί. Βρίσκεται στην δύναμη της ψυχής του κάθε ανθρώπου, μιας ψυχής που από την δημιουργία της αναζητάει αγάπη. Ακόμα και ο πιο παγερός άνθρωπος ψάχνει το δικό του μισό που θα τον αγαλιάσει, μα όταν διαλέγουμε άλλους δρόμους χάνουμε τον προορισμό μας.

Η ευτυχία λοιπόν βρίσκεται στις πιο μικρές λεπτομέρειες της ζωής. Λεπτομέρειες που συνεχώς παραβλέπουμε, λεπτομέρειες που σιγά-σιγά μαθαίνουμε να παρατηρούμε στο πίνακα της ζωής, όταν έχουμε ζήσει τον πόνο, όταν εκτιμήσουμε την αρχή της ύπαρξης.

Επειδή ευτυχία δίχως λύπες, δίχως παθήματα είναι αμαθής ζωή. Και άμα θες να συνεχίσεις γιατί δεν μοιράζεσαι την δυστυχία σου; Γι' αυτό άλλωστε υπάρχουν άνθρωποι και όχι άνθρωπος. Ξέρεις τι σε βασανίζει δεν νομίζεις; Άσε εκείνη την ψεύτικη δύναμη μακριά και χάρισε την όπου μπορεί να προσφέρει τροφή, νερό, στέγη, υγεία...

-”Και πώς τα ξέρεις αυτά;” Την διέκοψε.

Η Σκιά του χαμογέλασε.

-”Θα μάθεις” του είπε, αλλά κάτι στο πρόσωπο του άντρα της έκανε εντύπωση σαν να ένιωθε ότι μόλις τον είχαν μαλώσει. Του χαμογέλασε ξανά και συνέχισε:

-”Ξέρεις αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα στο να βλέπω και στο να κοιτάω. Κοίταξε αρκετή ώρα και αν κοιτάξεις σωστά θα δεις. “

Η Σκιά άρχισε να απομακρύνεται και καθώς εξαφανίζονταν στο τοπίο ο άντρας ένιωσε μια ανατριχίλα, ένα δέος. Υπήρχε μια δύναμη

σε εκείνη την Σκιά, κάτι, που τον τάραξε από εκείνο τον καθημερινό λήθαργο, κάτι που ήρθε την κατάλληλη στιγμή στην πυρακτωμένη του ψυχή και εξιλεώθηκε. Ανησύχησε όμως πως θα τα κατάφερνε μόνος;

-«Περίμενε!», της φώναξε. Εκείνη στάθηκε ακίνητη, δεν μιλούσε, μονάχα ανάσαινε. Ο άντρας άρχισε να την πλησιάζει, σε κάθε βήμα όμως η Σκιά παρέμενε ακόμη εκεί σε αντίθεση με το φανάρι που τον οδήγησε εκεί, δεν απομακρύνονταν, σιγά σιγά έπαιρνε μορφή, το σώμα της γέμιζε καμπύλες και φώς και στο κεφάλι της διακρινόταν μια μακριά ξανθιά πλεξούδα που χάιδευε ανέμελα την μέση της, ο αέρας έφερνε το άρωμά της.

Η Σκιά ήταν μια γυναίκα, μια γυναίκα που για τον άντρα πριν όταν απλά την έβλεπε ήταν μια Σκιά, δηλαδή ένας απλός άνθρωπος χωρίς ιδέες, αισθήματα, λέξεις, ομορφιά, μα να που τώρα που την κοίταξε, κοίταξε σωστά, και έτσι ήρθε στις αγκάλες του ένας καινούργιος κόσμος. Όλα είχαν πλέον νόημα.

Έτσι αυτή την φορά, δεν έγινε ένα με το νέφος της πόλης και καθώς οι σκέψεις του διαλύονταν στην ατμόσφαιρα, ξεχώρισε από το πλήθος.

Για τελευταία φορά ανοιγόκλεισε τα μάτια του, συνάντησε τα δικά της και βρέθηκε πίσω.

Πίσω στην ρουτίνα;

-Όχι.

Πίσω στο να κάνει την κάθε μέρα διαφορετική, μέρα που θα αξίζει να ανατέλλει να δύνει ο ήλιος γι' αυτήν, μέρα που δεν θα ανήκει μόνο στον εαυτό του.

Σε ένα καινούργιο πίσω, για ένα καινούργιο αύριο.

Καρολίνα Άιχερ